

РЕШЕНИЕ

№ 10513

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **10754** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Д. М., с ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Република С., с разрешение за постоянно пребиваване в Република България №[ЕИК], валидно до 04.03.2026г., срещу Отказ за влизане в страната № 0120923004874 от 27.10.2023г., издаден от Н. В. М.- Командир на отделение в 04 група на ГКПП-К. към Регионална Дирекция „Гранична полиция“-МВР-ГДГП, в качеството му на контролиращ служител на ГКПП-Калогина, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1от ЗЧРБ.

С жалбата се иска отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен. Посочено е, че отказът е немотивиран, липсва излагане на фактически основания за издаването му, като позоваването на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразност на акта. Освен това, тъй като в отказа не е конкретизирана посочената хипотеза - административният орган не е посочил кои са действията, с които жалбоподателят е поставил, може да постави в опасност сигурността на българската държава или действа против сигурността на държавата, е в нарушение на правото на защита на жалбоподателя, тъй като не може да организира и ефективно да се защити, ако не му е известно на кое от всичките законови основания му се отказва влизане в страната. Посочва и че при издаването на акта са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно е приложен ЗЧРБ и така постановеният отказ е в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А. и адв. Р.,

които поддържат жалбата по изложените в нея съображения. Излагат още, че отказът е издаден въз основа на две заповеди на председателя на ДАНС за налагане на ПАМ по делата С-31 и С-32 на АССГ, които са отменени като незаконосъобразни. Моли се съда да уважи жалбата, предвид обстоятелството, че оспореният акт на гранична полиция е издаден в условията на обвързана компетентност, въз основа на актовете на ДАНС, които са отменени. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът- Командир на отделение в 04 група на ГКПП-К. към Регионална Дирекция „Гранична полиция“-МВР-ГДГП, в съдебно заседание, не се явява, не се представлява. Депозирана е на 25.02.2025г. писмена защита от процесуалния му представител, в която не възразява делото да се гледа в тяхно отсъствие и се излага становище по съществуването на спора. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

За Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се явява прокурор Р., който моли съда да постанови решение съобразно доказателствата по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на представената по делото административна преписка и доказателства се установява, че на 27.10.2023г. на ГКПП К. около 12.44 ч. за влизане в страната се е явил сръбският гражданин Д. М., [дата на раждане] , с паспорт №[ЕИК], издаден от Р.С..

Контролиращият служител на „Гранична полиция“ извършил гранична проверка и след проверка в АИС-ГК е установено, че жалбоподателят протича по категория „Z“ под системен №[ЕИК], с мярка: „Забрана за влизане в Р.България“. Жалбоподателят не е допуснат за влизане в страната на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и е съставен Протокол за отказ № 1347/27.10.2023г. по описа на ГКПП К.. Фактическите и правни основания са били чл. 423, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. ч от ЗЧРБ и Заповед № 2888/19.10.2023г. на ДАНС, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години на Д. М..

Вземайки предвид изложеното, ответникът е издал оспорения административен акт, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е отказано влизане в страната, поради това, че чуждият гражданин е вписан със забрана за влизане в националния списък.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт, както и писмени доказателства, представени от жалбоподателя. Като част от административната преписка е приложена Заповед № 3282з-960/06.03.2023г. и длъжностна характеристика, с които Н. В. М. е преназначен на длъжност командир на отделение в 04 група на ГКПП К. и съгласно длъжностната характеристика има правомощия по извършване на гранични проверки.

Приложени са още съдебни удостоверения, видно от които има постановени:

- Решение № 5 от 18.03.2024г. по адм. д. № С-32/2024г. по описа на АССГ, квалифицирано с гриф за сигурност „Поверително“, с което се отменя заповед рег. № 3-2888/19.10.2023г. на председателя на ДАНС, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, и е осъдена ДАНС да заплати разноски на Д. М.. Решението е влязло в законна сила на 15.04.2024г.;

- Решение № 7 от 27.03.2024г. по адм. д. № С-31/2024г. по описа на АССГ, квалифицирано с гриф за сигурност „Поверително“, с което се отменя заповед рег. № 3-2887/19.10.2023г. на председателя на ДАНС за прилагане на ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в Р. България“ на чужденец и е осъдена ДАНС да заплати разноски на Д. М.. Решението е влязло в законна сила на 27.03.2024г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице с правен интерес и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му, независимо дали са релевиращи доводи за неговата нищожност.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОJ, L 77 от 23.3.2016 г., стр. 1 - 52). Видно от разпоредбата, в съответствие с чл. 14 от Регламента определя компетентните органи.

Оспореният административен акт, е издаден от компетентен административен орган, а именно Н. В. М., който към 27.10.2023г. заема длъжността командир на отделение в 04 група на ГКПП К., компетентен орган съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, приложената заповед и длъжностна характеристика.

Що се касае до формата на акта, то макар и да се съдържа препращане към образеца на формуляра по регламента, то формата на акта следва да се счита за определена с нормата на регламента, предвид пряката ѝ приложимост, както и, че не е предвидена възможност на държавите членки за избор или да определят друго съдържание. Отказът е обективиран в писмена форма, в Единния стандартен формуляр за отказ за влизане на границата, съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. и съобразно разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Инструкция №8121з-1492 от 4 ноември 2022г., съгласно която, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицаи съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. Посочени са фактически и правни основания за издаването му - чужденецът е вписан със забрана за влизане в страната в националния списък, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

По отношение на процедурата не се установиха съществени нарушения. Аналогична на разпоредбата на чл. 14 от Регламента е нормата на чл. 31, ал. 1-3 от Инструкция № 8121з-1492 от 4 ноември 2022 г. за реда и организацията за извършване на

граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове. И двете предвиждат в обобщение, че в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в страната, граничният полицаи съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане.

Както се посочи от нормите на чл. 14 от Регламента и чл. 31 от Инструкцията, процедурата по издаването на отказа включва проверка от служителя на документите на чужденеца и в информационните системи. Няма предвидена процедура, според която следва да бъде предварително уведомявано лицето за намерението да се издаде отказ за влизане или да му се предоставя възможност за възражения или запознаване с доказателства преди да се издаде отказа. Видно е, че органът, който установи наличието на основание за издаване на отказ за влизане, или забрана за влизане, има задължението да не допусне гражданина на трета страна да влезе на територията на ЕС. В случая защитата на правата на гражданина на трета страна следва да се осъществи чрез оспорването на акта на органа, издал забраната за влизане в страната, каквото право на защита жалбоподателят е реализирал с обжалването на заповедта, послужила като основание за отказа. Предвид на тези обстоятелства, не е допуснато нарушение на процесуални правила и изисквания за съдържанието при издаването на процесния отказ за влизане. В подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 16 от ЗЧРБ, съгласно която на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на ЕС, в който са отразени причините за недопускането на територия на РБ.

Отказът за влизане в страната е постановен и в съответствие с материалния закон. Само на основание вписаната забрана за влизане в страната, която се открива при служебна справка в системата на МВР, контролиращият служител е бил длъжен да не допусне жалбоподателя да влезе в страната и да докладва за връщането му. В случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на гражданин на трета страна в Република България, полицейските органи съставят "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната", съгласно чл. 31, ал. 1 от Инструкция №8121з-1492 от 4 ноември 2022г. В случая е налице именно такова съобщение за жалбоподателя и обявена мярка - забрана за влизане, поради което следва да се приеме, че контролиращият граничен орган действително е бил задължен на основание посочените данни и мярка, т.е. при обвързана компетентност, да издаде процесния отказ.

Разпоредбите на Инструкцията са императивни относно изискването да не бъде допуснат в страната чужденец в нарушение на закона. Тези разпоредби действително не предполагат преценка на контролиращия граничен орган, същият действа в условията на обвързана компетентност, без да преценява основанията и законосъобразността или целесъобразността на извършените вписвания и забрани за лицето в АИС на МВР.

Като основание за издаването на процесния отказ е посочено вписаната забрана в националния списък по чл.10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: т. 1 – с действията си е поставил или може да

постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Във връзка с това на жалбоподателя е била наложена на жалбоподателя със заповед рег. № 3-2888/19.10.2023г. на председателя на ДАНС, принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години и със заповед рег. № 3-2887/19.10.2023г. на председателя на ДАНС е наложена ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в Р. България“ на чужденец. Действително, след обжалването на тези заповеди и в хода на настоящото производство те са отменени, видно от приложените по делото съдебни удостоверения. Но при издаването ѝ тази заповед, съгласно чл. 44, ал. 4, т. 2 от ЗЧРБ подлежи на незабавно изпълнение, а съгласно чл. 46, ал. 4 жалбата не спира изпълнението на заповедта. Тоест дори и да не е била връчена на жалбоподателя, това не влияе на нейното действие, както и подадената срещу нея заповед. В този смисъл решение № 6864 от 10.06.2015г. на ВАС по адм. д. № 2990/2015г., VII о.

Съгласно правилото на чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. В случая към момента на издаването на отказа 17.09.2023г. Заповед № 3-2503/15.09.2023г. не е била отменена, а това е станало по късно – на 18.01.2024г. Съгласно чл. 142, ал. 2 от АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Решението, с което се отменя като незаконосъобразността заповедта, послужила за основание за отказа, има установително действие и то е занапред. Ето защо отмяната на забраната е занапред и не е била факт към момента на издаване на отказа, когато заповедта е действала незабавно още от издаването ѝ и без да бъде спряна от обжалването. / В този смисъл е и Решение № 907 от 05.02.2025г. по адм. д. № 8405/2024г., III отд. на ВАС./

Оспорваният отказ е административен акт с еднократно действие и е по отношение на конкретно влизане на чужденеца в страната и при конкретна фактическа обстановка и съответните ѝ правни основания. Предвид отмяната на заповедта, при следващо влизане на жалбоподателя в страната и ако не са налице други отрицателни предпоставки за влизането му, не би следвало да действа отказ, поне не и на основание отменената заповед.

Както се посочи по горе, при издаване на отказа за влизане в страната, административният орган действа при условията на обвързана компетентност, поради което при наличие на основание по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, същият е задължен, на основание чл. 31, ал. 1 от Инструкцията да състави Единен стандартен формуляр по образец, копие от който остава на съхранение в ГКПП. Не подлежи на проверка за законосъобразност в настоящото производство заповедта за налагане на забраната за влизане. В този смисъл е и практиката на ВАС при обжалване на отказ за влизане и чл.44, ал.2 от ЗЧРБ (Решение № 4825 от 9.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 810/2023 г., IV отд.).

Оспореният отказ е съобразен и с преследваната от закона цел да не се допусне влизане в страната на лице по отношение на което има наложена принудителна мярка за забрана за влизане в страната, която цел охранява държавния и обществен интерес, в случая с превес спрямо частния интерес на пътуващия, в конкретния случай.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на

административнопроизводствените правила и съответствие с материалноправни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена. Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 2 пр. последно от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М., с ЕГН: [ЕГН], срещу Отказ за влизане в страната № 0120923004874 от 27.10.2023г., издаден от Н. В. М.- Командир на отделение в 04 група на ГКПП-К. към Регионална Дирекция „Гранична полиция“-МВР-ГДГП, в качеството му на контролиращ служител на ГКПП-Калогина, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1от ЗЧРБ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му .

СЪДИЯ: